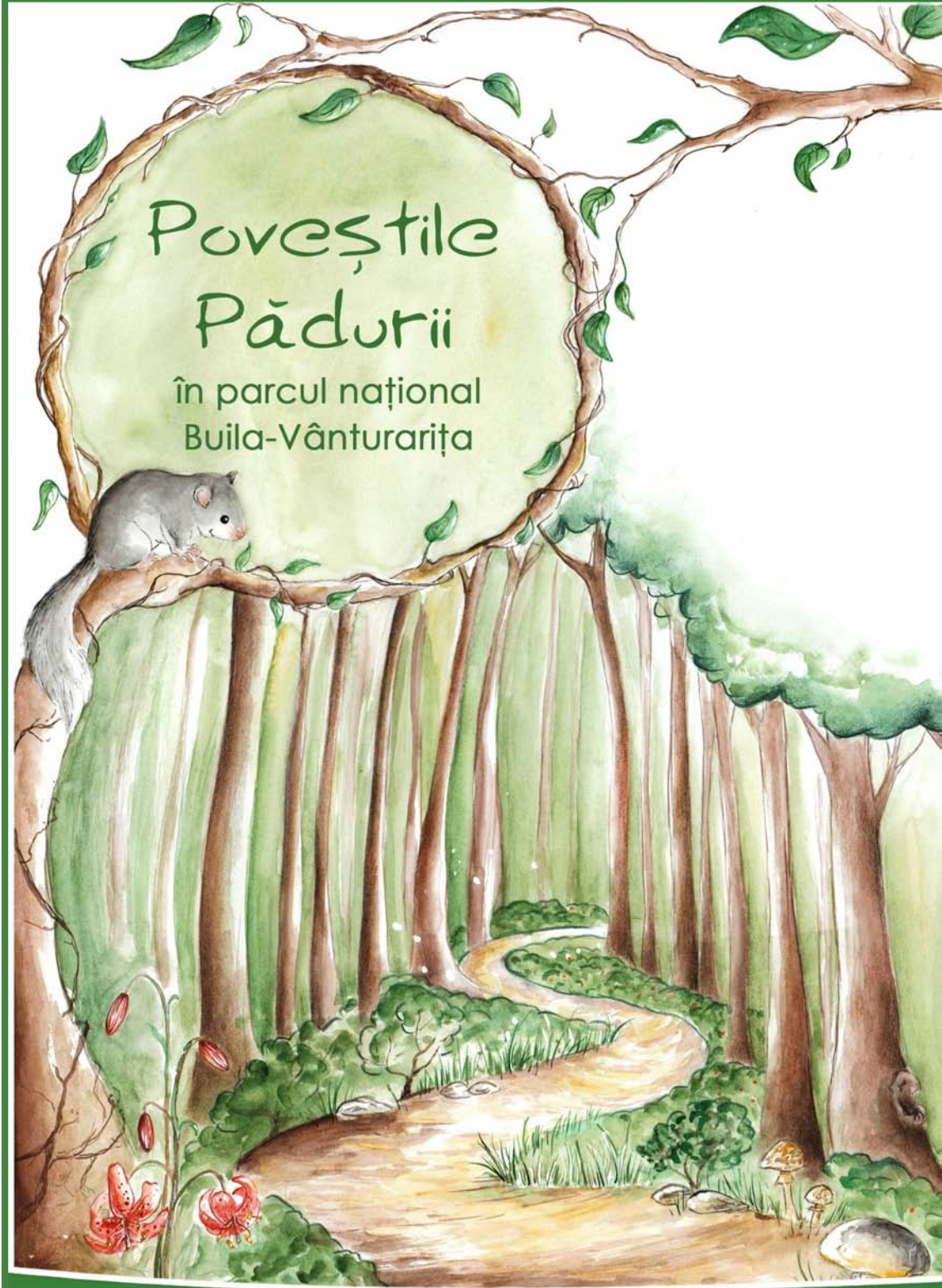

Poveștile Pădurii

în parcul național
Buila-Vânturarița

Cuprins

Diferențele dintre o pădure
naturală și una plantată

1

Evoluția unei păduri

5

Diversitatea pădurii

7

Viața unui arbore uscat

15

Viața lemnului mort

17

Semne și urme din pădure

21

Sunetele unei păduri

27

Din legendele Pădurii

28

Date despre programele de Educație în Natură
organizate în Parcul Național Buila-Vânturarița

33

Pădurea naturală

Pădurea naturală este pădurea în care intervenția umană este inexistentă sau redusă la minim. Vegetația este etajată în funcție de înălțimea copacilor, fiecare ochi de lumină fiind ocupat de un arbore sau un arbust.

Biodiversitatea din pădurile virgine este foarte ridicată. Speciile de animale și plante care se dezvoltă, cresc și se hrănesc în pădure sunt foarte multe și variate.

În Parcul Național Buila-Vânturarița se mai regăsesc încă aproximativ 200 de hectare de pădure virgină din cele 300.000 de hectare din România.

o pădure naturală este bogată și foarte pitorească, prin alternanța de arbori cu arbuști, ierburi, ferigi, ciupercuțe și o mulțime de flori sălbatice frumos colorate.

foarte multe specii de plante și animale, care găsesc condiții variate de viață, hrană și adăpost.

Într-o pădure naturală putem întâlni mai multe specii de arbori, de toate vârstele (de la tinerii puiști și până la arbori foarte bătrâni și semeți de peste 150 de ani.)

lemnul mort nu este îndepărtat din pădure, ci rămâne aici, prin descompunerea sa întregind circuitul materiei în natură,

arbori care mor fac loc de creștere pentru noii puiști.

Arborii bătrâni sunt preferați de ciocănitori, bufnițe, veverițe, șoricei de pădure, pârși, etc.

arborii uscați sau ruși sunt și ei plini de viață! Aici își găsesc adăpost o mulțime de insecte, gândăcei, ciuperci, mușchi și licheni.

Pădurea plantată

Pădurea plantată de om este formată din copacii de aceeași vârstă, iar distanța dintre ei este aproximativ egală, dând impresia de grădină. Un astfel de tip de pădure poate conține una sau 2-3 specii, de regulă.

Pădurea plantată poate fi doborâtă mai ușor la vijelii puternice și furtuni.

Peisajul unei păduri plantate este mai monoton și mai puțin spectaculos decât al unei păduri naturale.

arborii au aproximativ aceeași vârstă, aceeași înălțime a coroanelor, limitând mult cantitatea de lumină care pătrunde până la nivelul solului.

Mai puține specii de animale și păsări. (Prezența copacilor de aceeași vârstă și specie determină și limitare a numărului de specii de faună)

arbuștii nu au lumină, aceasta fiind esențială pentru creșterea oricărei plante (în absența luminii plantele nu pot face fotosinteză).

arborii ajung foarte rar să treacă de 80 de ani, fiind adesea aleși pentru exploatare forestieră.

de regulă, într-o pădure plantată intervenția umană nu se oprește odată cu plantarea. Ea continuă cu diverse intervenții prin care, pe diverse criterii, anumiți arbori sunt tăiați.

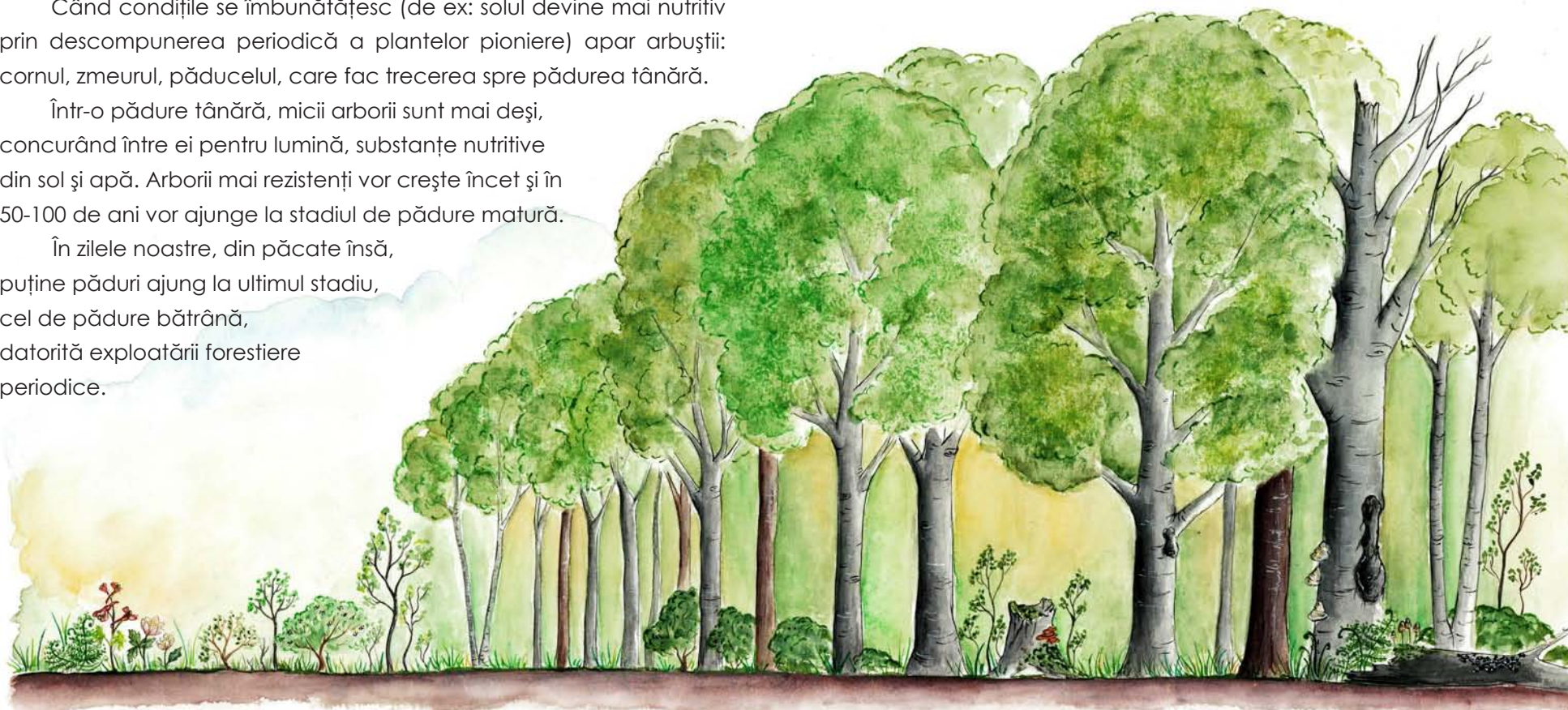
Evoluția unei păduri

Primele care vor ocupa un teren viran sunt ierburile și florile sălbatice. Acestea sunt numite „plante pioniere” deoarece „cuceresc” un teren mai puțin prielnic vieții altor specii de plante și îl pregătesc apoi pentru acestea.

Când condițiile se îmbunătățesc (de ex: solul devine mai nutritiv prin descompunerea periodică a plantelor pioniere) apar arbuști: cornul, zmeurul, păducelul, care fac trecerea spre pădurea tânără.

Într-o pădure tânără, micii arborii sunt mai deși, concurând între ei pentru lumină, substanțe nutritive din sol și apă. Arborii mai rezistenți vor crește încet și în 50-100 de ani vor ajunge la stadiul de pădure matură.

În zilele noastre, din păcate însă, puține păduri ajung la ultimul stadiu, cel de pădure bătrână, datorită exploatării forestiere periodice.

0 - 5 ani

5 - 25 ani

25 - 50 ani

50 - 150 ani

peste 150 ani

plante
"pioniere"

arbuști

pădure tânără

pădure matură

pădure bătrână

Dacă o numim „bătrână”, nu înseamnă că toți arborii sunt uscați, ci că aici alternează arbori vechi de peste 150 de ani cu alții maturi sau mai tineri. Arborii morți fac loc pentru creșterea noilor puieți, în scorburi și cioturi își fac adăpost o mulțime de păsări, mamifere mici și insecte, iar lemnul mort este un adevărat laborator pentru ciuperci, licheni, mușchi și o puzderie de insecte.

Diversitatea arborilor dintr-o pădure naturală

Pădurea de foioase este formată din specii de arbori (fag, carpen, paltin de munte) și arbuști (alun, păducel, corn, soc) ale căror frunze cad toamna. Foioasele fac parte din subîncrângătura Angyosperme, deci sunt specii a căror sămânță este învelită în fruct.

Pădurile de foioase din parcul național Buila-Vânturarița sunt formate, în proporție de peste 80% din fag. Pădurile de foioase se întind de la altitudini de 550 metri până la 1200-1500 metri.

Pădurea de foioase, prin modul de dispunere al frunzelor din coroană, permite pătrunderea luminii solare până la nivelul solului, ceea ce permite dezvoltarea unui strat de arbuști, dar și al unui ierbos (format din numeroase specii de plante). Astfel, pădurea de foioase oferă adăpost și hrană speciilor de animale, de la viermi, insecte și moluște până la mamifere mari (căprioară, cerb, vulpe, pisică sălbatică). Se poate astfel concluziona ca pădurea de foioase are o biodiversitate mai ridicată comparativ cu pădurea de conifere.

Pădurea de conifere este formată din specii de arbori (molid, brad, pin) ale căror frunze rămân verzi tot timpul anului. Coniferele se întâlnesc la altitudini mai mari decât foioasele (1200-1800 m).

Frunzele coniferelor au formă de ac. Cantitatea de lumină care pătrunde prin pădurea de conifere este foarte mică din cauza dispunerii ramurilor. Acesta este și motivul pentru care ramurile de la baza coroanei se usucă. Din același motiv arbustiv lipsește sau e reprezentat de afin, iar cel ierbos este foarte slab dezvoltat (format mai ales din mușchi și ferigi), sau lipsește. Putem deci concluziona că diversitatea biologică a pădurii de conifere este mai scăzută decât cea a pădurii de foioase. Coniferele fac parte din subîncrângătura Gymnosperme, deci sunt specii care nu au sămânța golașă, neînvelită în fruct.

fagul
Fagus sylvatica

- este o specie de copac ce poate atinge înălțimi de până la 35 metri, iar vârsta poate depăși 200 de ani;
- are scoarța netedă, cenușie-albicioasă;
- are muguri fusiformi, ascuțiți, iar frunzele în general ovale. Primăvara, frunzele au un colorit verde crud care se închide treptat spre vară, dar și perișori fini care acoperă ambele fețe la început, pentru ca mai târziu partea superioară să devină lucioasă;
- florile sunt unisexuate (cele femeiești sunt separate de cele bărbătești, dar pe același copac);
- fructul, numit jir, este o nuculă, acoperită de o scoarță țepoasă. Este foarte apreciat de porcii mistreți;
- înflorirea are loc în luna mai.

carpenul

Carpinus betulus

- poate crește până la 20 - 25 metri înălțime;
- este o specie pretențioasă la secetă, dar rezistentă la ger și umbră;
- foarte rar depășește vârsta de 120 de ani;
- fructul carpenului se numește achenă;
- poate fi ușor recunoscut după frunza foarte "zimțată";
- adesea putem vedea carpeni cu trunchiul curbat sau răsucit;
- frunzele sale sunt o delicatesă pentru omizile unor specii de fluturi și molii;

mesteacănul

Betula pendula

- este un arbore de talie mică spre medie;
- este foarte ușor de recunoscut, având coaja albă care se desface în fâșii, lăsând loc unor pete cu forme lunguiețe neregulate de culoare gri-negricease;
- este o specie "colonizatoare", adică ocupă rapid un teren depădurit, pregătind apoi solul pentru alte specii.
- în unele culturi este considerat copac sfânt (de exemplu, în Rusia, unde este celebrat sub forma unei zeițe a naturii în timpul Săptămânii verzi)

paltinul de munte

Acer pseudoplatanus

- este un arbore de talie mare, putând ajunge la 30-35 m;
- denumirea în latina folosește prefixul "pseudo" (=fals), deoarece deși se aseamănă cu arborii din familia platanului, nu face parte din ea;
- caracteristic la scoarța paltinului de munte este faptul că deși este fină la început, cu vârșă devine aspră și se crapă;
- semințele sale sunt unite câte doua și poartă numele de samare.
- o serie de fluturi de noapte preferă frunzele de paltin de munte drept hrană;

molidul

Picea abies

- este un conifer înalt, putând crește până la 50 m;
- fruzele sale au vârful ascuțit și sunt dispuse spiralat în jurul ramurilor (spre deosebire de brad, unde sunt dispuse paralel);
 - coroana are formă ascuțită la vârș (spre deosebire de brad, a cărui coroană are formă rotunjită la vârș și ramurile orizontale, formă caracteristică de „cuib de barză”)
 - florile sunt grupate în conuri;
 - scoarța molidului are o nuanță ușor roșiatică;

tisa

Taxus baccata

- se aseamăna la port cu bradul, de care se deosebește prin frunzele de un colorit mai verde, iar pe fața inferioară verde palid;
- poate să atingă chiar și 14 metri înălțime;
- spre deosebire de celelalte conifere, tisa este o plantă dioică (florile masculine și cele femele se găsesc pe arbori diferiți);
- înflorește din martie până în aprilie;
- sămînța este înconjurată la bază de o cupă cărnoasă numită aril, de culoare roșie. Acesta servește la diseminarea, mai ales cu ajutorul păsărilor care consumă învelișul cărnos. Tisa este o plantă toxică, singura parte netoxică fiind arilul roșu;

laricele

Larix decidua

- laricele se mai numește și zadă și face parte din familia Pinului (Pinaceae);
- este un conifer atipic, singurul din Europa care își pierde frunzele toamna, asemeni foioaselor;
- frunzele sunt sub formă de ace, lungi de 1,3 cm, liniare, colorate în verde deschis și strânse în buchețele (fascicule); toamna înainte de cadere devin galbene.
- conurile de larice au forma asemănătoare cu a unui ou și culoare roșie-purpurie în faza tânără;
- este un arbore foarte rezistent la frig;

Arborii bătrâni și uscați

Un arbore bătrân, cu scorburi sau uscat și găunos este extrem de căutat drept adăpost și apreciat de către o sumedenie de animale din pădure, în special de către păsări și mamiferele mici.

O bufniță și-a găsit un adăpost bun într-o scorbură mare, în timp ce veverița tocmai iese din scorbura ei mai mică pentru a-și căuta câte ceva de mâncare. Ciocănițoarea, cioplitoare iscusită, caută insecte sub scoarța de pe trunchiul arborelui, în timp ce cuibul gaiței este deja pregătit și puișorii vor ieși în curând din ouă.

Un jder și-a marcat teritoriul pe o ramură uscată, iar liliacul se odihnește într-o crăpătură, formată atunci când arborele a fost trăznit în timpul unei furtuni.

Gândăcelul foarte frumos colorat cu albastru și negru se numește croitorul fagului și este o specie rară, care depinde de existența arborilor bătrâni, unde găsește adăpost și hrană.

Mușchii și lichenii se întind treptat pe scoarța bătrână și pe ramurile căzute.

Atunci când un arbore bătrân moare, el face loc pentru creșterea noilor puieți, care vor găsi adăpost lângă trunchiul cel gros până când vor fi suficient de puternici.

În sol, prin labirintul de canale pe care și-l sapă, rămele ajută la afânarea pământului permițând astfel apei să ajungă mai repede la rădăcini.

Lemnul mort

- un univers colorat al gândăcelilor, ciupercilor și lichenilor -

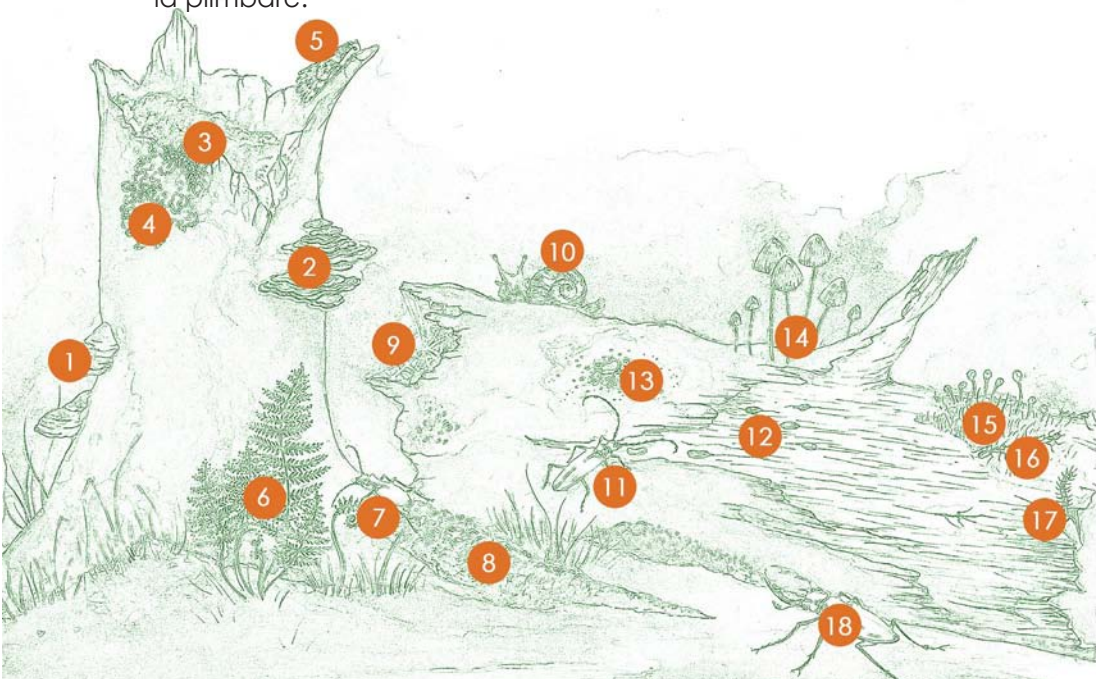
Ceea ce la o primă vedere poate părea doar un arbore mort, căzut, putrezit și neinteresant, este în realitate un adevărat univers în miniatură pentru o sumedenie de gândăcei, ciuperci, mușchi, licheni, fluturi și multe alte mici vietăți.

O pădure în care se găsește lemn mort este mult **mai bogată în specii, mai pitorească, mai colorată și... mai plină de viață!**

Pe trunchiurile copacilor bătrâni, ruși, trăzniți de fulgere, găunoși și scorburoși putem găsi adesea o cipercă mare numită iască [1], precum și o mulțime de ciuperci vălurite și foarte frumos colorate [2]. Puțin mai sus, o omidă [3] se hrănește din lichenii [4] crescuți pe scoarța îmbătrânită. Omidă se va transforma mai târziu într-un fluture [5] al cărui colorit imită lichenii, ca măsură de protecție prin „camuflaj”. La baza arborelui mort, în locuri umbroase și mai umede cresc o sumedenie de ferigi [6]. Un cărăbuș [7] își croiește drum prin mușchiul verde și mătăsoș [8], în timp ce păianjenul și-a țesut cu măiestrie plasa [9]. Un melc [10] a pornit încet în explorare, iar croitorul mare [11] se îndreaptă spre galeriile [12] săpate ca un labirint în lemnul mort al trunchiului căzut în iarbă.

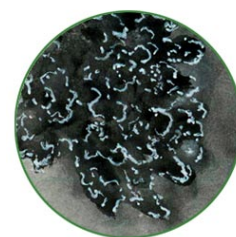
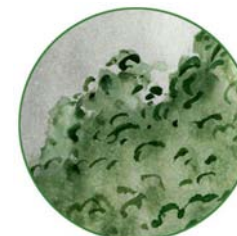
Pe scoarța în descompunere cresc licheni adesea foarte frumos colorați [13] și o puzderie de ciupercuțe cu picior lung [14] și spori multicolori [15]. Alături, furnicile [16] au plecat în căutare de hrană, trecând pe lângă miriapod [17], care tocmai intra într-o crăpătură unde și-a găsit o căsuță. Mai jos, rădașca [18] a ieșit și ea la plimbare.

Activitate:

Știi cine locuiește aici?

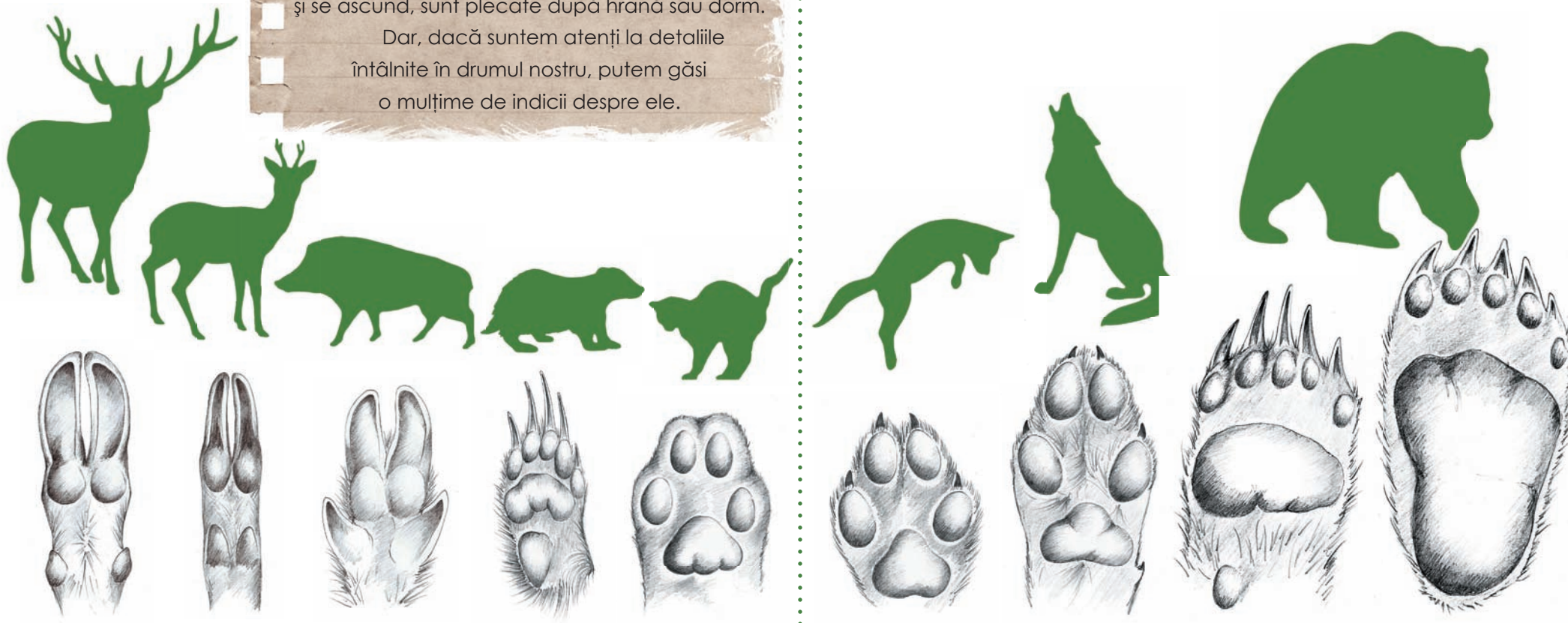
Unește prin linii “arborii - căsuță” din partea dreaptă cu “locatarii” din partea stângă.

Semne și urme din pădure

Adesea când vom trece printr-o pădure e posibil să nu vedem nici un animal sau pasăre. De cele mai multe ori și lor le e frică de oameni și se ascund, sunt plecate după hrană sau dorm.

Dar, dacă suntem atenți la detaliile întâlnite în drumul nostru, putem găsi o mulțime de indicii despre ele.

cerbul
Cervus elaphus

mistrețul
Sus scrofa

pisica sălbatică
Felis silvestris

lupul
Canis lupus

ursul
Ursus arctos

căpriorul
Caprolus capreolus

bursucul
Meles meles

vulpea
Vulpes vulpes

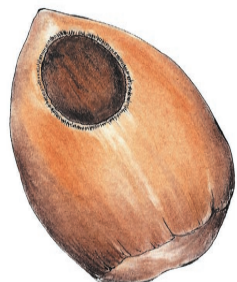
Cine a mâncat aici?

23

Ciocănitorea lovește scurt ghinda, folosindu-se de ciocul ei foarte dur. Nu durează mult și face o gaură mai mare și cu formă neregulată, prin care apoi poate scoate și mânca miezul.

Unele păsări cântătoare mai mici prind ghindele, proptindu-le în crăpăturile din scoarța arborilor. Apoi lovesc repejor și de mai multe ori până ce coaja dură se sparge.

Șoarecele de pădure ține ghinda proptită de pământ cu ajutorul labuțelor din față, în timp ce ronțăie cu dinții în partea de sus, făcând o gaură de jur împrejur, până ajunge la miezul cel gustos pe care-l savurează pe îndelete. Putem recunoaște mai ușor o ghindă ronțăită de el dacă are urme mici de dinți.

Veverița își folosește labele din față pentru a ține ghinda, în timp ce sparge cu dinții o gaură într-un capăt. Apoi, cu ajutorul labelor trage de gaură, despicând ghinda în două. Miezul cel bun este foarte apreciat de către veverițe.

Cine a trecut pe aici?

24

Mistrețului îi place să se rezeme de arbori pentru a se scărpinga.

Adesea putem găsi smocuri de păr prinse în scoarță.

Mistrețul obișnuiește și să se scalde în mocirlă, deoarece nu transpiră și doar astfel se poate răcori.

În păduri, în zonele mai umede, cu râuri sau bălți putem vedea astfel de scâldători.

Cerbul obișnuiește să-și de trunchiul arborilor frece coarnele ajunse la maturitate, pentru a le curăța de părul fin și pielea care le acoperea și proteja în timpul creșterii.

În iernile aspre și îndelungate, când hrana este mai puțină sau nu se găsește jir și ghindă, cerbii și căpriorii pot roade din scoarța fragedă a arborilor tineri.

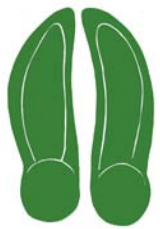
Și ursului îi place să se scarpine de trunchiul arborilor, lăsând smocuri sau fire de păr prinse în scoarță.

Uneori, pe scoarța arborilor putem vedea și urme de gheare. Unii cercetători spun că urșii își marchează astfel teritoriul, alții că doar se întind și își ascut ghearele.

Activitate

Astăzi a fost mare agitație în pădure, animalele s-au tot plimbat și și-au încurcat urmele între ele. Ce spui? Le ajuți să și le găsească fiecare?

Unește cu o linie animalul și urma corespunzătoare lui.

lup

cerb

mistreț

pisică
sălbatică

căprior

bursuc

vulpe

urs

Activitate

Burscul este un adevărat "arhitect" al construcțiilor subterane. Galleriile săpate de el sunt adesea ca un labirint întortocheat.

Vizuina sa este mereu curată, având camere speciale pentru pui și provizii de hrană.

Ajută-l pe bursuc să ajungă la culcușul său.

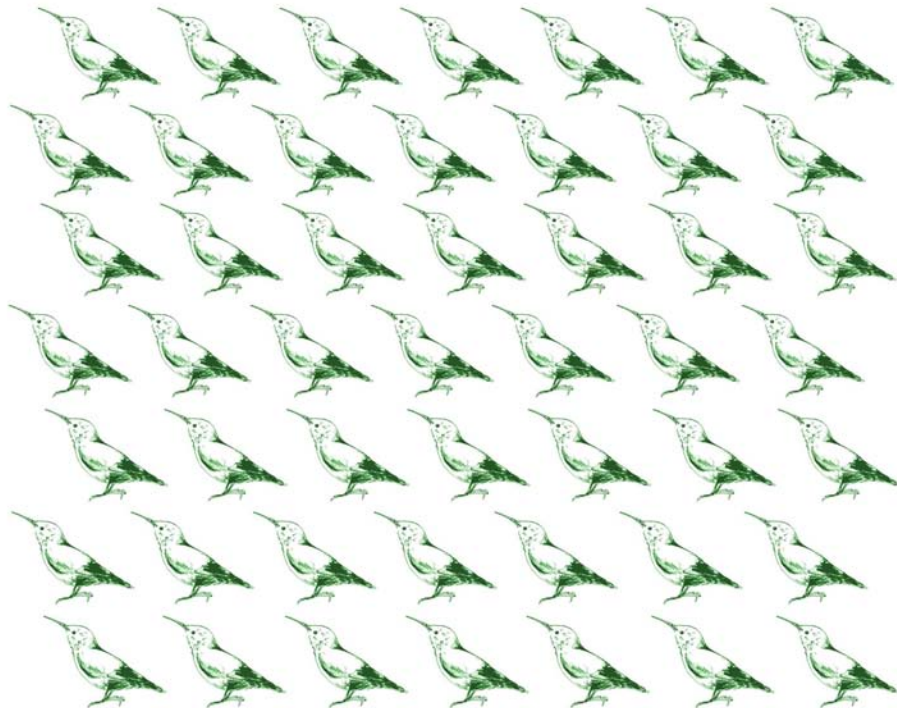

Sunetele unei păduri

Activitate

Dacă ești atent/ă, într-o pădure poți auzi sau vedea o mulțime de păsări. Ține evidența celor pe care le auzi/ vezi, în timpul excursiei tale în Parcul Național Buila-Vânturarița.

Pentru fiecare pasăre pe care o vezi/ auzi, încercuiește una de mai jos. La final, compară cu rezultatul altor colegi. Ei au fost mai atenți?

Din legendele pădurii...

Pădurea a fost dintotdeauna una dintre cele mai bogate izvoare de inspirație în creația artistică populară pentru foarte multe zicale, proverbe, mituri și legende. Universul pădurii a fascinat mereu oamenii, fie prin arborii săi, unii înalți și deși precum un labirint de nepătruns, alții scorburoși, cu forme care mai de care mai ciudate, fie datorită puzderiei de viețuitoare din cer, din apele repezi sau bălți, din tufișuri și ascunzișuri bine alese.

Deși o mare parte din aceste legende au fost uitate de lumea contemporană, ele mai dăinuiesc încă în amintirile bunicilor noștri și în cărțile de povești, fiind o mărturie a unor credințe populare vechi.

Vă prezentăm în continuare unul dintre cele mai cunoscute mituri cu tâlc despre pădure, "Muma Pădurii".

Tot ce există în pădure este protejat și ajutat să crească de Muma Pădurii, acest personaj mitic complex, neînțeles și de cele mai multe ori prezentat în unele mituri doar dintr-o latură negativă.

Grija ei pentru natură se transformă în furie îndreptată împotriva celor care îi atacă fără respect și discernământ teritoriul, amenințând echilibrul fragil al acestuia.

Muma Pădurii

Femeia-strigoi
cu părul vâlvoi,
părul de pădure
ca rugul de mure,

ochii de nălucă
de-i vezi, te usucă,

trupu-i e în noduri,
rădăcini și scorburi,
una cu pădurea,
niciodată aiurea.

Pasărea clocește,
toporașul crește,
Muma e tot trează,
tot mereu veghează
la liniștea codrului
la pacea izvorului.

Securea de-i ridica,
pădurea te-a blestema
să fii una cu pământul,
să te înghită văzduhul.

Din ce Muma a veghea,
nimic n-ai a atingea -
te-o trăsni și te-o poci
stană de piatră să fii
sau beteag și strâmb de spate,
de liniște să n-ai parte.

Fiul ei e codrul verde,
de-l vatămi și ea te pierde.

Fiice are pe izvoare,
de le seci, milă nu are
Pruncii ei sunt sub pământ
bulgărași ascunși în prund
și pasărea de-a zbura
tot la ea s-a întorcea.

Da' de codru-ai ocroti
și muma te-a izbăvi,
drumul drept ea ți-o croi,
prin pădure când ai fi
lupii nu te-or iscodi,
cărarea nu s-a piti.

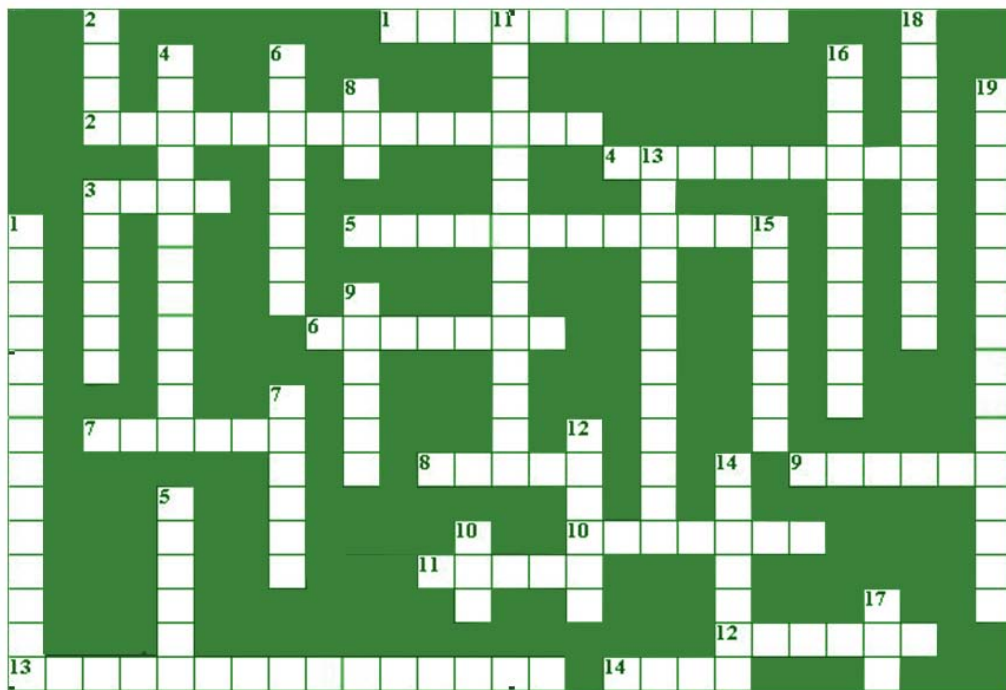
Și de-ai ști a asculta
cum vorbește pădurea
pașii strâmb nu-ți vor călca
Muma te va îndrepta,
călăuză – soarele
prieteni – izvoarele.

De ești omul pădurii
nici răul nu te-a chiti,
că de-ai sufletul curat,
codrul frate l-ai aflat.

Text cules și povestit de
Eliza Donescu

Activitate

În timpul acestei călătorii prin Parcul Național Buila-Vânturarița, ai auzit și văzut o mulțime de lucruri noi. Completează rebusul de mai jos, folosindu-te de o parte din cuvintele și informațiile aflate acum.

Definiții rebus:

ORIZONTAL

1 – Specie de ierbivor sălbatic care trăiește pe crestele munților (2 cuv.); 2 - Întreaga gamă a variabilității organismelor vii în cadrul unui complex ecologic; 3 – Adăpost demontabil pe munte; 4 – Biotopul împreună cu biocenoza constituie un _____; 5 – Suprafață de teren delimitată, pazită și îngrijită, în care se păstrează mediul natural (2 cuv.); 6 – Loc amenajat de amplasare a corturilor; 7 – Mediu înconjurător care cuprinde vegetația, formele de relief, clima; 8 – Reprezentare plană a suprafeței Pământului; 9 – Persoana care vizitează obiective turistice; 10 – Partea cea mai de sus a unui munte; 11 – Parcul Național _____-Vânturarița; 12 – Purtat de excursioniști în spate; 13 – Șa aflată pe cresta principală a Builei (2 cuv.); 14 – Specie de conifer protejată, singura căreia îi cad frunzele.

VERTICAL

1 – Potecă marcată pentru turiști (2 cuv.); 2 – Animal ierbivor cu coarne; 3 – Casă pe munte care adăpostește turiști; 4 – Floare mică, cu frunze albe și pufoase, care crește pe crestele stâncoase ale munților (3 cuv.); 5 – Reptilă veninoasă; 6 – Animal mic cu coadă stufoasă.; 7 – Persoana care se ocupă cu ordinea într-un Parc Național; 8 – Animal omnivor căruia îi place mierea și zmeura; 9 – Foc de _____; 10 – Strămoșul câinelui; 11 – Îți indică punctele cardinale pe o hartă (2 cuv.); 12 – Semn vopsit pe traseu turistic; 13 – Doctorul copacilor; 14 – Casa liliecilor; 15 – Mamifere care zboară noaptea (pl.); 16 – Cel mai înalt vârf din Masivul Buila-Vânturarița; 17 – Arbore cu scoarță netedă, albicioasă sau cenușie care se întâlnește în zona foioaselor; 18 – Specie de amfibian, cu pielea de culoare neagră, pătată cu galben; 19 – Specie de pasăre cu colorit asemănător fluturilor care trăiește pe stâncării, în zone abrupte. (3 cuv.)

Cum poți participa la excursii/ tabere/ lecții de educație în natură în Parcul Național Buila-Vânturarița?

Orice școală interesată poate solicita prezentări și lecții de educație ecologică, ce vor fi realizate de către personalul parcului și voluntarii Asociației Kogayon, cu mijloace proprii, în baza unui protocol de colaborare.

Drumețiile se adresează grupurilor organizate la nivel de școală, cuprinse între 10 și 30 elevi și însoțite de 1-2 cadre didactice.

Taberele se adresează grupurilor organizate la nivel de școală, cuprinse între 10 (iarna la cabană) și 30 elevi (vara la cort), însoțite de 1-2 cadre didactice.

Materialele necesare organizării taberelor (corturi, saci de dormit, saltele, lanterne, primusuri, echipament de cercetare și studiu) sunt puse în mod gratuit la dispoziție de către organizatori, participanții trebuind să suporte doar cheltuielile legate de deplasare și hrană.

Detaliile vor fi stabilite în urma programării activităților. Vă stăm bucurându-ne la dispoziție la următoarele date de contact:

Administrația Parcului Național Buila Vânturarița

Adresa: Str. Pieței nr. 7, Orașul Horezu, Jud. Valcea
Tel/Fax: 0250/860.157, Tel: 0723/071648, Tel: 0732/630188
Email: office@buila.ro website: www.buila.ro

Ce pot face elevii pe durata drumețiilor și taberelor?

- * să viziteze zone sălbatice și interesante ale parcului;
- * să parcurgă trasee turistice montane;
- * să viziteze obiective turistice din parc (chei, peșteri, situri naturale cu specii protejate, mănăstiri, schituri);
 - * să învețe lucruri noi despre frumusețile parcului: floră, faună, pădure, habitate, geologie, relief, peșteri, tradiții, cultură etc.
 - * să învețe lucruri noi despre mersul la munte: instalarea taberei, montarea cortului, aprinderea focului, orientarea turistică, evitarea și ieșirea din situații neprevăzute, acordarea primului ajutor etc.
- * să deprindă abilități de utilizare a echipamentului și tehnicilor de cercetare în zona montană: GPS, busolă, binoclu, lunetă de observații, alte instrumente de măsură, determinatoare de floră și faună, echipament de escaladă etc.
- * să participe și să contribuie direct la buna administrare a parcului prin întocmirea de fișe de observații, completarea de chestionare și fișe de monitorizare turistică, igienizarea unor zone, întreținerea marcajelor turistice și infrastructurii turistice specific montane
- * să se bucure, relaxeze și distreze prin participarea la jocurile și concursurile organizate pe durata taberelor, la focul de tabără.

Proiectul "Poveștile Pădurii în Parcul Național Buila-Vânturarița" a fost finanțat de Deutsche Bundesstiftung Umwelt și Alfred Toepfer Stiftung F.V.S. în cadrul programului NatuRegio - Trainees for Nature.

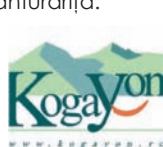

NatuRegio
trainees for nature

Partenerii programului NatuRegio :

Proiectul este implementat de Asociația Kogayon în parteneriat cu Administrația Parcului Național Buila-Vânturarița.

Au muncit cu drag la acest proiect: Monica Huidu (consultanță științifică), Florin Stoican și Gheorghe Stoican (asistență tehnică), Marius Dobre (sculptură), Eliza Donescu (consultanță), Nicoleta Marin (fotografii), Florina Negru.

Iulia Olariu, Cătălina Olariu și Raluca Voinea-Șerban (concept, grafică, ilustrații)

